

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 21 października 2015 r. *

Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2010/13/UE — Pojęcia „audycji” oraz „audiowizualnej usługi medialnej” — Określenie głównego przedmiotu audiowizualnej usługi medialnej — Porównywalność usługi z rozpowszechnianiem telewizyjnym — Zawarcie krótkich materiałów wideo w dziale witryny gazety dostępnej w Internecie

W sprawie C-347/14

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgerichtshof (sąd administracyjny, Austria) postanowieniem z dnia 26 czerwca 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 18 lipca 2014 r., w postępowaniu

New Media Online GmbH

przeciwko

Bundeskommunikationssenat,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes pierwszej izby, pełniąca obowiązki prezesa drugiej izby, K. Lenaerts (sprawozdawca), prezes Trybunału, J.L. da Cruz Vilaça, A. Arabadjiev i J.C. Bonichot, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: M.A. Gaudissart, chef d'unité,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 kwietnia 2015 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu New Media Online GmbH przez M. Hetzenauer, Rechtsanwältin,
- w imieniu rządu szwedzkiego przez A. Falk i N. Otte Widgren, działające w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez G. Brauna oraz A. Marcoulliego, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 1 lipca 2015 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i) oraz lit.) b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. L 95, s. 1).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między New Media Online GmbH, z siedzibą w Innsbrucku (Austria), i Bundeskommunikationssenat w przedmiocie decyzji Kommunikationsbehörde Austria (austriackiego urzędu regulacyjnego) o uznaniu części usług oferowanych przez stronę skarżącą w postępowaniu głównym za „audiowizualną usługę medialną na żądanie” objętą, w konsekwencji, obowiązkiem zgłoszenia przewidzianym przez właściwe przepisy.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Zgodnie z motywami 10, 11, 21, 22, 24 i 28 dyrektywy 2010/13:
 - „(10) Dzięki tradycyjnym audiowizualnym usługom medialnym – takim jak telewizja – oraz wchodzącym na rynek audiowizualnym usługom medialnym na żądanie istnieją w Unii znaczne możliwości zatrudnienia, szczególnie w małych i średnich przedsiębiorstwach; dzięki usługom tym pobudzane są także wzrost gospodarczy i inwestycje. W przypadku audiowizualnych usług medialnych duże znaczenie mają równa konkurencja i rzeczywisty europejski rynek, zatem należy przestrzegać podstawowych zasad rynku wewnętrznego, takich jak swobodna konkurencja i równe traktowanie, w celu zapewnienia przejrzystości i przewidywalności na rynku audiowizualnych usług medialnych oraz zmniejszenia przeszkód uniemożliwiających wchodzenie na ten rynek.
 - (11) W celu uniknięcia zakłóceń konkurencji, zwiększenia pewności prawnej, wsparcia dokończenia budowy rynku wewnętrznego oraz uproszczenia tworzenia jednolitej przestrzeni informacyjnej konieczne jest zatem stosowanie do wszystkich audiowizualnych usług medialnych zarówno rozpowszechniania telewizyjnego (tzn. linearnych audiowizualnych usług medialnych), jak i audiowizualnych usług medialnych na żądanie (tzn. nielinearnych audiowizualnych usług medialnych), przepisów skoordynowanych co najmniej w stopniu podstawowym.
- [...]
- (21) Na użytek niniejszej dyrektywy definicja audiowizualnych usług medialnych powinna obejmować tylko audiowizualne usługi medialne – niezależnie od tego, czy jest to przekaz telewizyjny czy na żądanie – które są usługami masowego przekazu, to znaczy są przeznaczone do odbioru przez znaczną część ogółu odbiorców i mogłyby mieć na nią wyraźny wpływ. Jej zakres powinien być ograniczony do usług w rozumieniu Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a więc obejmować każdy rodzaj działalności gospodarczej, w tym działalność przedsiębiorstw świadczących usługi publiczne, lecz nie powinien obejmować działalności zasadniczo niekomercyjnej i niestanowiącej konkurencji dla rozpowszechniania telewizyjnego, takiej jak prywatne witryny internetowe oraz usługi polegające na dostarczaniu lub dystrybucji treści audiowizualnej wytworzonej przez prywatnych użytkowników w celu jej udostępnienia lub wymiany w ramach grup zainteresowań.

(22) Na użytek niniejszej dyrektywy definicja audiowizualnych usług medialnych powinna obejmować środki masowego przekazu jako nośnik informacji, rozrywki i edukacji dla ogółu odbiorców, w tym powinna ona obejmować handlowy przekaz audiowizualny, ale nie powinna obejmować żadnych form prywatnej korespondencji, takich jak wiadomości poczty elektronicznej wysyłane do ograniczonej liczby odbiorców. Definicja ta nie powinna także obejmować żadnych usług, których celem głównym nie jest dostarczanie audycji, to znaczy usług, w których przypadku przekaz treści audiowizualnej nie jest celem głównym, ale jedynie częścią uboczną usługi. Przykładem są strony internetowe zawierające elementy audiowizualne o charakterze jedynie pomocniczym, takie jak animowane elementy graficzne, krótkie spoty reklamowe lub informacje związane z produktem lub usługą niebędącą usługą audiowizualną. Dlatego też z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy powinno wyłączyć się także gry losowe, w których stawką są pieniądze, w tym loterie, zakłady i inne rodzaje usług hazardowych, a także gry i wyszukiwarki internetowe; z zakresu tego nie powinno się jednak wyłączyć przekazów poświęconych hazardowi lub grom losowym.

[...]

(24) Cechą audiowizualnych usług medialnych na żądanie jest to, że przyjmują one formę quasi-telewizyjną, to znaczy są skierowane do tych samych odbiorców co przekazy telewizyjne, a ich charakter i sposób dostępu do nich dawałby użytkownikowi podstawy do oczekiwania ochrony regulacyjnej w ramach niniejszej dyrektywy. W związku z tym, aby uniknąć nierówności w zakresie swobody przepływu i w zakresie konkurencji, pojęcie »audycji« należy interpretować w sposób dynamiczny z uwzględnieniem postępu w dziedzinie rozpowszechniania telewizyjnego.

[...]

(28) Zakres stosowania niniejszej dyrektywy nie powinien obejmować elektronicznych wersji gazet i czasopism”.

4 Artykuł 1 dyrektywy 2010/13, zatytułowany „Definicje”, stanowi w ust. 1:

„Na użytek niniejszej dyrektywy, zastosowanie mają następujące definicje:

a) »audiowizualna usługa medialna« oznacza:

(i) usługę w rozumieniu art. 49 i 50 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, za którą odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych i której podstawowym celem jest dostarczanie ogółowi odbiorców – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Taka audiowizualna usługa medialna jest przekazem telewizyjnym w rozumieniu lit. e) niniejszego ustępu albo audiowizualną usługą medialną na żądanie w rozumieniu lit. g) niniejszego ustępu;

(ii) handlowy przekaz audiowizualny;

b) »audycja« oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość w układzie lub katalogu audycji przygotowanym przez dostawcę usług medialnych i mający formę i treść porównywalną z formą i treścią rozpowszechniania telewizyjnego. Przykładami audycji są: filmy pełnometrażowe, transmisje wydarzeń sportowych, seriale komediowe, filmy dokumentalne, audycje dla dzieci oraz filmy i seriale telewizyjne;

[...]

- g) »audiowizualna usługa medialna na żądanie« (tzn. nielinearna audiowizualna usługa medialna) oznacza audiowizualną usługę medialną świadczoną przez dostawcę usług medialnych, umożliwiającą użytkownikowi odbiór audycji w wybranym przez niego momencie i na jego życzenie w oparciu o katalog audycji przygotowany przez dostawcę usług medialnych;

[...]"

Prawo austriackie

- 5 Paragraf 2 Audiovisuelle Mediendienste-Gesetzes (BGBl. I, 84/2001) (ustawy o audiowizualnych usługach medialnych) w jej brzmieniu obowiązującym w czasie, kiedy miały miejsce okoliczności faktyczne sprawy głównej (zwanej dalej „AMD-G”), zatytułowany „Definicje”, stanowi:

„W rozumieniu niniejszej ustawy:

[...]

3. »audiowizualna usługa medialna« oznacza usługę w rozumieniu art. 49 i 50 TFUE, za którą odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych i której podstawowym celem jest dostarczanie ogółowi odbiorców – poprzez sieci łączności elektronicznej [§ 3 pkt 11 Telekommunikationsgesetz (ustawy o telekomunikacji) z 2003 r.] – audycji w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Definicja ta obejmuje rozpowszechnianie telewizyjne i audiowizualne usługi medialne na żądanie;
4. »audiowizualna usługa medialna na żądanie« oznacza audiowizualną usługę medialną świadczoną przez dostawcę usług medialnych, umożliwiającą użytkownikowi odbiór audycji w wybranym przez niego momencie i na jego życzenie w oparciu o katalog audycji przygotowany przez dostawcę usług medialnych (usługa na żądanie);

[...]"

- 6 Paragraf 9 AMD-G, zatytułowany „Usługi podlegające obowiązkowi zgłoszenia”, przewiduje w ust. 1:

„Nadawcy telewizyjni, o ile nie podlegają obowiązkowi uzyskania zezwolenia na podstawie § 3 ust. 1, a także dostawcy usług medialnych na żądanie są zobowiązani zgłosić działalność organowi regulacyjnemu najpóźniej na dwa tygodnie przed jej rozpoczęciem”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

- 7 Skarżąca w postępowaniu głównym prowadzi, pod adresem internetowym <http://www.tt.com>., gazetę internetową „Tiroler Tageszeitung Online”. W tej witrynie internetowej, zawierającej głównie prasowe artykuły tekstowe, znajdowało się, w czasie wystąpienia okoliczności faktycznych sprawy głównej, łącze do subdomeny, <http://video.tt.com>, zatytułowanej „Wideo” (zwanej dalej „subdomeną wideo”), odsyłające do strony, na której dostępnych było, poprzez katalog wyszukiwania, ponad 300 materiałów video.
- 8 Zamieszczone w ten sposób w sieci materiały wideo przedstawiały przygotowane przez redakcję sprawozdania różnej długości, od 30 sekund do kilku minut, dotyczące różnych tematów, takich jak w szczególności lokalne wydarzenia i imprezy, pytania zadawane przychodniom na aktualne tematy, wydarzenia sportowe, zwiastuny filmowe, instruktaże z pracami ręcznymi dla dzieci lub wybrane przez redakcję materiały wideo czytelników. Bardzo nieliczne materiały wideo proponowane pod subdomeną wideo miały związek z artykułami znajdującymi się w witrynie internetowej Tiroler Tageszeitung.

- 9 Decyzją z dnia 9 października 2012 r. Kommunikationsbehörde Austria stwierdził, że co się tyczy subdomeny wideo, skarżąca w postępowaniu głównym organizowała audiowizualne usługi medialne na żądanie w rozumieniu § 2 pkt 4 w związku z § 2 pkt 3 AMD-G, podlegające obowiązkowi zgłoszenia na podstawie § 9 ust. 1 AMD-G. Według tego organu subdomena wideo ma charakter telewizyjny i pełni samodzielną funkcję w stosunku do pozostałej części witryny internetowej gazety Tiroler Tageszeitung. Jego zdaniem subdomena wideo spełnia kryterium, zgodnie z którym podstawowym celem ma być dostarczanie audycji ogółowi odbiorców w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. W konsekwencji zdaniem Kommunikationsbehörde Austria subdomena wideo wchodzi w zakres stosowania AMD-G i podlega wymogom prawnym tej ustawy.
- 10 Skarżąca w postępowaniu głównym nie zgodziła się z tą oceną i wniosła skargę do Bundeskommunikationssenat (organu sądowego właściwego w sprawach telekomunikacji), który oddalił ją orzeczeniem z dnia 13 grudnia 2012 r. z powodów podniesionych przez Kommunikationsbehörde Austria.
- 11 Skarżąca w postępowaniu głównym odwołała się wówczas do Verwaltungsgerichtshof (naczelnego sądu administracyjnego). Podniosła przed tym sądem, że treści audiowizualne dostępne pod subdomeną wideo są tylko uzupełnieniem jej głównej witryny internetowej i nie mają formy audiowizualnej usługi medialnej. Ponadto twierdzi ona, że krótkie materiały wideo dostarczane w ramach subdomeny wideo nie są porównywalne, pod względem formy i treści, do rozpowszechniania telewizyjnego.
- 12 Sąd odsyłający zastanawia się, w pierwszej kolejności, czy proponowane materiały wideo mogą zostać uznane za „audycje” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2010/13, a dokładniej, czy wideoteka, której dotyczy postępowanie główne, spełnia ustanowiony w tym przepisie wymóg, iż jej forma i treść muszą być porównywalne z formą i treścią rozpowszechniania telewizyjnego. Sąd ten wychodzi z założenia, że można przyjąć, iż badana usługa jest porównywalna z rozpowszechnianiem telewizyjnym, jeśli taka usługa jest oferowana w ramach rozpowszechniania telewizyjnego. Jego wątpliwości budzi jednak okoliczność, że usługa, której dotyczy postępowanie główne, polega na oferowaniu krótkich materiałów wideo odpowiadających krótkim sekwencjom z wiadomościami i w tej formie niewystępujących w „klasycznej” telewizji.
- 13 W drugiej kolejności sąd odsyłający zastanawia się, czy „podstawowym celem” usługi, której dotyczy postępowanie główne, jest dostarczanie ogółowi odbiorców audycji informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych. Zdaniem tego sądu dyrektywa 2010/13 nie pozwala jasno określić, czy uznanie danej usługi za audiowizualną usługę medialną za względu na „podstawowy cel” zależy od całości zakresu usług dostawcy lub czy też dopuszczalne jest oddzielne badanie każdej usługi. Uważa on jednak, że cel dyrektywy przemawia za tym drugim podejściem, ponieważ w przeciwnym razie poprzez rozszerzenie zakresu swoich usług dostawca mógłby wyłączyć je z zakresu stosowania dyrektywy.
- 14 W tych okolicznościach Verwaltungsgericht postanowił zawiesić postępowanie i przedłożyć Trybunałowi następujące pytania prejudycjalne:
 - „1) Czy art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2010/13 należy interpretować w ten sposób, że można stwierdzić, iż forma i treść analizowanej usługi są w wymagany sposób porównywalne z formą i treścią rozpowszechniania telewizyjnego, gdy tego rodzaju usługi są także oferowane w przekazach telewizyjnych, które mogą być uznane za usługi masowego przekazu przeznaczone do odbioru przez znaczną część ogółu odbiorców i mogące mieć na nią wyraźny wpływ?
 - 2) Czy art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2010/13 należy interpretować w ten sposób, że badając podstawowy cel oferowanej usługi w przypadku elektronicznych wersji gazet, można brać pod uwagę tylko tę część, w której są udostępniane w większości krótkie filmy wideo wykorzystywane w innych działach witryny internetowej tego elektronicznego medium tylko do uzupełnienia artykułów tekstowych gazety online?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 15 W pytaniu pierwszym sąd odsyłający zastanawia się w istocie, czy pojęcie „audycji” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2010/13 powinno być interpretowane w ten sposób, że obejmuje ono udostępnienie, pod subdomeną witryny internetowej gazety, krótkich materiałów wideo odpowiadających krótkim sekwencjom z wiadomościami lokalnymi, sportowymi lub rozrywkowymi.
- 16 Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez sąd odsyłający materiały wideo, których dotyczy postępowanie główne, stanowią wiadomości o różnej długości i tematyce. Owe materiały wideo mają charakter reportaży na temat wydarzeń lokalnych, w szczególności z dziedziny polityki, kultury, sportu i gospodarki.
- 17 W tym kontekście sąd odsyłający wyraża wątpliwości co do tego, czy udostępnienie krótkich materiałów wideo stanowiących krótkie sekwencje wiadomości lokalnych, sportowych lub rozrywkowych jest porównywalne do rozpowszechniania telewizyjnego w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2010/13, ponieważ tego rodzaju kompilacja krótkich materiałów wideo nie została dotychczas zaproponowana jako taka w ramach tradycyjnego rozpowszechniania telewizyjnego.
- 18 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z definicją zawartą w art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2010/13 pojęcie „audycji” obejmuje „ciąg ruchomych obrazów [...], stanowiący odrębną całość w układzie lub katalogu audycji przygotowanym przez dostawcę usług medialnych i mający formę i treść porównywalną z formą i treścią rozpowszechniania telewizyjnego”.
- 19 Przepis ten wymaga zatem porównywalności sekwencji wideo, takich jak te, których dotyczy postępowanie główne, z formą i treścią rozpowszechniania telewizyjnego, nie zaś porównywalności całej kompilacji krótkich materiałów wideo z układem lub całym katalogiem przygotowanym przez operatora rozpowszechniania telewizyjnego.
- 20 Ponadto okoliczność, że materiały wideo, których dotyczy postępowanie główne, są krótkie, nie może wykluczać uznania ich za „audycję” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2010/13. Przepis ten nie zawiera bowiem wymogu co do czasu trwania odnośnego ciągu obrazów. Co więcej, jak wskazała Komisja Europejska, oferta rozpowszechniania telewizyjnego obejmuje, oprócz audycji o długim i średnim czasie trwania, audycje krótkie.
- 21 Jeśli chodzi o posiadaną przez internautę możliwość dostępu do interesującego go materiału wideo w wybranym przez niego momencie i na jego życzenie w oparciu o katalog przygotowany przez podmiot zarządzający gazetą internetową, umożliwiający zarówno wyszukiwanie po rubrykach, jak i wyszukiwanie materiałów wideo, które są najczęściej oglądane lub najbardziej aktualne, to w niczym nie umniejsza ona faktu, że podobnie jak audycje rozpowszechniania telewizyjnego, materiały wideo, których dotyczy postępowanie główne są skierowane do masowego odbiorcy i mogą mieć na niego wyraźny wpływ w rozumieniu motywu 21 dyrektywy 2010/13. Taka możliwość odpowiada zresztą możliwości, która została wyraźnie przewidziana w definicji audiowizualnej usługi medialnej na żądanie zawartej w art. 1 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2010/13. W konsekwencji sposób wyboru materiałów wideo, których dotyczy postępowanie główne, nie różni się od sposobu wyboru proponowanego w ramach audiowizualnych usług medialnych na żądanie, które wchodzi w zakres stosowania tej dyrektywy.
- 22 Oprócz tego, jak wynika z motywów 11, 21 i 24 dyrektywy 2010/13, celem tej dyrektywy jest stosowanie, w bardzo konkurencyjnym świecie mediów, takich samych zasad do podmiotów zwracających się do tych samych odbiorców i zapobieżenie nieuczciwej konkurencji ze strony audiowizualnych usług medialnych na żądanie w stosunku do tradycyjnej telewizji.

23 W tym względzie z informacji przedstawionych przez sąd odsyłający wynika, że część materiałów wideo dostępnych pod subdomeną wideo jest tworzona przez regionalnego nadawcę telewizyjnego, Tirol TV, i jest dostępna również w jego witrynie internetowej. Wspomniane materiały wideo stanowią więc konkurencję dla serwisów informacyjnych oferowanych przez regionalnych nadawców telewizyjnych. To samo dotyczy krótkich materiałów wideo, które nie dotyczą wiadomości lokalnych, tylko wydarzeń kulturalnych lub sportowych albo reportaży rekreacyjnych, i stanowią konkurencję dla kanałów muzycznych, kanałów sportowych i przekazów rozrywkowych.

24 W świetle powyższych uwag na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że pojęcie „audycji” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2010/13 powinno być interpretowane w ten sposób, iż obejmuje ono udostępnienie, pod subdomeną witryny internetowej gazety, krótkich materiałów wideo odpowiadających krótkim sekwencjom z wiadomościami lokalnymi, sportowymi lub rozrywkowymi.

W przedmiocie pytania drugiego

25 W pytaniu drugim sąd odsyłający zastanawia się w istocie, na podstawie jakich kryteriów należy określić podstawowy cel, w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2010/13, usługi udostępniania materiałów wideo oferowanych w ramach elektronicznej wersji gazety.

26 W tym względzie dyrektywy 2010/13 wynika, że elektroniczna wersja gazety, niezależnie od zawartych w niej elementów audiowizualnych, nie powinna być uważana za usługę audiowizualną, jeżeli owe elementy audiowizualne są częścią uboczną i służą wyłącznie uzupełnieniu oferty prasowych artykułów tekstowych.

27 Motyw 22 dyrektywy 2010/13 ustanawia zasadę, że „usług[i], w których przypadku przekaz treści audiowizualnej nie jest celem głównym, ale jedynie częścią uboczną usługi” nie mieszczą się w definicji „audiowizualnej usługi medialnej” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i) tej dyrektywy. Motyw 28 dyrektywy 2010/13 wyjaśnia z kolei, że „elektroniczn[e] wersj[e] gazet i czasopism” nie powinny być objęte zakresem jej stosowania. Władze austriackie postanowiły zatem uznać, że witryna internetowa skarżącej w postępowaniu głównym, traktowana jako całość, nie stanowi audiowizualnej usługi medialnej.

28 Motywu 28 dyrektywy 2010/13 nie należy jednak rozumieć w ten sposób, że usługa audiowizualna powinna być systematycznie wyłączana z zakresu stosowania tej dyrektywy tylko z tego względu, iż podmiotem zarządzającym witryną internetową, w skład której wchodzi ta usługa, jest spółka wydająca gazetę internetową. Dział wideo, który w ramach jednej witryny internetowej spełniałby warunki uznania go za audiowizualną usługę na żądanie, nie traci tej cechy z tego tylko powodu, że jest dostępny poprzez witrynę internetową gazety lub że jest oferowany w ramach tejże.

29 Podejście, które wyłączałoby z zakresu stosowania rzeczony dyrektywy, w sposób ogólny, usługi zarządzane przez wydawców gazet internetowych z powodu ich multimedialnego charakteru, bez przeprowadzenia każdorazowo oceny „podstawowego celu” danej usługi, nie uwzględniałoby bowiem w sposób wystarczający zróżnicowania możliwych sytuacji i wiązałoby się z ryzykiem, korzystania przez operatorów rzeczywiście dostarczających audiowizualne usługi medialne w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i) tej dyrektywy z multimedialnych portali informacyjnych w celu obejścia przepisów mających zastosowanie wobec nich w tym zakresie.

30 Ponadto podejście osobowe, oparte na fakcie bycia operatorem, które polegałoby na uwzględnieniu wszystkich oferowanych przez niego usług w celu wyważenia ich celów i które prowadziłyby do tego, że ów operator, w odniesieniu do wszystkich usług proponowanych w swojej witrynie internetowej, albo podlegałby stosowaniu dyrektywy 2010/13, albo by mu nie podlegał, nie pozwalałoby na właściwe sytuacji szczególnych, takich jak ta, kiedy przedsiębiorstwo prowadzi działalność w kilku dziedzinach, poszerza zakres swojej działalności lub łączy się z innym przedsiębiorstwem.

- 31 W tym względzie należy wskazać, że jeden z głównych celów dyrektywy 2010/13 zgodnie z jej motywem 10 polega na osiągnięciu równej konkurencji na rynku audiowizualnych usług medialnych. Z tego wynika, że zakwalifikowanie „podstawowego celu” witryny internetowej nie może być podporządkowane temu, czy dana witryna internetowa, traktowana jako całość, odnosi się do głównej działalności przedsiębiorstwa, czy też do działalności mającej wobec niej tylko znaczenie pomocnicze.
- 32 Poziom ochrony przyznany konsumentom nie może bowiem być uzależniony od tego, czy te same treści telewizyjne są oferowane przez przedsiębiorstwo, dla którego mają niewielkie znaczenie, czy też przez przedsiębiorstwo, w przypadku którego stanowią całość oferty.
- 33 W tej sytuacji należy przychylić się do podejścia przedmiotowego, polegającego, zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2010/13, na zbadaniu, czy podstawowy cel danej usługi jako takiej, niezależnie od kontekstu, w jakim jest oferowana, polega na dostarczaniu audycji służącej informowaniu szerokiego ogółu odbiorców, edukowaniu go lub zapewnieniu mu rozrywki.
- 34 Jeśli chodzi o postępowanie główne, do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy usługa oferowana pod subdomeną video ma treść i funkcję samodzielne w stosunku do treści i funkcji prasowych artykułów tekstowych wydawcy gazety internetowej. W takim przypadku usługa jest objęta zakresem stosowania dyrektywy 2010/13. Jeżeli natomiast usługa ta okaże się nieodłącznym elementem pomocniczym działalności dziennikarskiej tego wydawcy, w szczególności ze względu na związki, jakie ma oferta audiowizualna z ofertą tekstową, to nie jest ona objęta zakresem stosowania tej dyrektywy.
- 35 W ramach tej analizy okoliczność, czy dana oferta audiowizualna jest prezentowana pod domeną główną odnośnej witryny internetowej, czy też pod jej subdomeną, nie może mieć decydującego znaczenia, i to pod groźbą otwarcia drogi do obejścia przepisów dyrektywy 2010/13 poprzez stworzoną w tym celu konstrukcję tej witryny internetowej.
- 36 Z wyjaśnień sądu odsyłającego, a także z akt sprawy przekazanych Trybunałowi wydaje się wynikać, że w postępowaniu głównym bardzo nieliczne artykuły prasowe są powiązane z przedmiotowymi sekwencjami video. Ponadto zgodnie z informacjami zawartymi w aktach spraw, którymi dysponuje Trybunał, przeważająca część tych materiałów video jest dostępna i można je przeglądać niezależnie od przeglądania artykułów z elektronicznej wersji gazety. Te elementy zdają się wskazywać, że usługa, której dotyczy postępowanie główne, może być traktowana jak usługa mająca treść i funkcję samodzielne w stosunku do treści i funkcji działalności dziennikarskiej skarżącej w postępowaniu głównym, a zatem tak, jakby stanowiła usługę odrębną od innych usług oferowanych przez skarżącą w postępowaniu głównym. Ocena ta należy do sądu odsyłającego.
- 37 W świetle powyższych uwag na pytanie drugie wypada odpowiedzieć, że art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2010/13 należy interpretować w ten sposób, iż ocena podstawowego celu usługi udostępniania materiałów video oferowanych w ramach elektronicznej wersji gazety powinna skupiać się na badaniu, czy owa usługa jako taka ma treść i funkcję samodzielne w stosunku do treści i funkcji działalności dziennikarskiej podmiotu zarządzającego daną witryną internetową oraz czy nie jest ona wyłącznie nieodłącznym uzupełnieniem tej działalności, w szczególności ze względu na powiązania oferty audiowizualnej z ofertą tekstową. Ocena ta należy do sądu odsyłającego.

W przedmiocie kosztów

- 38 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) Pojęcie „audycji” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) powinno być interpretowane w ten sposób, że obejmuje ono udostępnienie, pod subdomeną witryny internetowej gazety, krótkich materiałów wideo odpowiadających krótkim sekwencjom z wiadomościami lokalnymi, sportowymi lub rozrywkowymi.
- 2) Artykuł 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2010/13 należy interpretować w ten sposób, że ocena podstawowego celu usługi udostępniania materiałów wideo oferowanych w ramach elektronicznej wersji gazety powinna skupiać się na badaniu, czy owa usługa jako taka ma treść i funkcję samodzielne w stosunku do treści i funkcji działalności dziennikarskiej podmiotu zarządzającego daną witryną internetową oraz czy nie jest ona wyłącznie nieodłącznym uzupełnieniem tej działalności, w szczególności ze względu na powiązania oferty audiowizualnej z ofertą tekstową. Ocena ta należy do sądu odsyłającego.

Podpisy